

Tfsherning: Den ærede Minister har kun sagt mig, hvad jeg meget godt vidste. Forlig paa Landet betyder i de fleste Tilfælde af denne Art Undertrykkelse, fordi Dpreisning er vanskelig og Multeringsmagten her i Kjøbenhavn begynder, som vi allerede have haft den Ære at oplyse den ærede Minister om, — med Trudsel om Fængsel. Man siger til den Bedkommende: Du skal give den og den Mulct — og det ofte en meget højere Mulct end den her omtalte; den Bedkommende er ikke retskyndig nok til at værge sig, og det er desuden vist, at det, at faae Dpreisning i Sager af denne Art, er meget vanskeligt. Han frymper sig altsaa ved at betale Mulcten, og derpaa siger man: „Ja! saa maa du i Gullet“. Er det en Mand fra Landet, og han s. Ex. har Heste og Bogn med sig, saa siger man til ham: „Du skal faae en Betjent med dig, som skal følge dig hen til Gjaestgiverstedet, for at du kan tage de fornødne Forholdsregler, for at der kan blive sørget for dine Heste og Bogn i de 8 Dage, som du kommer til at sidde“. Saa gaaer den Ulykkelige paa Accord, og han gaaer paa Accord om næsten hvad det skal være, thi det, at skulle tænke sig, skøndt en honnet Mand, at skulle sidde i Fængsel, medens hans Heste og Bogn staaer i Gjaestgiverstedet, er for ham en Trudsel, som er ham overmaade farlig. Den ærede Minister siger rigtignok, at det er en borgerlig Feilighed af ham, at han ikke hellere gaaer i Fængsel og forlanger sig filltet for en Dommers, men dog skeer det og maa det skeer, som jeg siger, og hvorfor? Fordi man ikke fra det øverste Sted under saadanne Omstændigheder viser, at man er tilbøielig til at bringe Orden i Forholdet. Naar man der viste sig tilbøielig til at agte paa og alvorligt undersøge det, saa vilde den Fremgangsmaade forsvinde. Naar en Fremgangsmaade af dette Slags blot en eneste Gang bliver straffet med tilbørlig Strengthed, saa at de Bedkommende for Fremtiden ikke kunde komme til at udøve Trudsel, fordi de vare satte ud af Embedet, saa vilde Sligt ikke indtræde oftere; men denne Trudsel i Smaasager ligger overfor Personer, som man veed, hvor de

ere at finde, er utaalelig, og den ærede Minister maa, efterat vi saa ofte have sagt det, vide, at Sligt finder Sted. Saa snart en Sag ikke er nogen MisgjerningsSag, og man kender den Paagjældende og veed, hvor man har Sikkerhed for at finde ham, saa er der ingen Grund til at true med Arrest, eller sige til en Mand, som s. Ex. har begaaet Politieforsøelse paa Torvet: Vi skulle sende Politiet hen med dig i et Berthius for at sikkre dine Heste og Bogn, og saa skal du sidde her i Gullet i 8 Dage. Hvad vilde den ærede Minister synes, naar han blev behandlet paa denne Maade? Dersom den ærede Minister en eneste Gang kom til Torvs med sin Bogn og folgte sine Varer 10 Minuter for tidligt, og der saa blev sagt til ham: Du skal følge med i Arrest, men dine Heste og Bogn skal komme i Sikkerhed, saa vilde det aldrig mere hendes nogen Mand her i Landet.

J. N. Hansen: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til den Uttring af den ærede Minister, at Ministerierne, i Almindelighed taget, ikke ere pligtige til at indlade sig paa saadanne Forholdsregler som de her omhandlede. Jeg troer, at i dette Tilfælde maa der gjøres en Undtagelse fra de almindelige Regler, idet netop Anordningen af 26de Marts 1845 indeholder den Bestemmelse, at Politiet er forpligtet til, naar Noget forud henvender sig til det og spørger, om den og den Handling ifølge denne Anordning er tilladt eller ikke, da at give dem de fornødne Oplysninger. Imidlertid har et Par af de Bedkommende — jeg tilstaaer efter min Dpfordring — længe førend denne Sag kom i den Bevægelse, hvori den nu er, henvendt sig til Politiedirecteuren i Kjøbenhavn, for at bede ham, i Henhold til Lovens Bydende, at sige dem Bested om dette Spørgsmaal, men de fik ikke noget Svar, hvorefter de kunde rette sig, og det var altsaa naturligt, at man desangaaende henvendte sig til Justitsministeren, som jo er Hovedet for Politiet her i Landet, som er den, der er sat til paa Statens Vegne at have Tilsyn med, at Politiet opfylder sine Pligter, og, da den paagjældende Lov selv byder, at Politiet skal svare i disse Tilfælde, saa troede man, at man havde Ret til at